

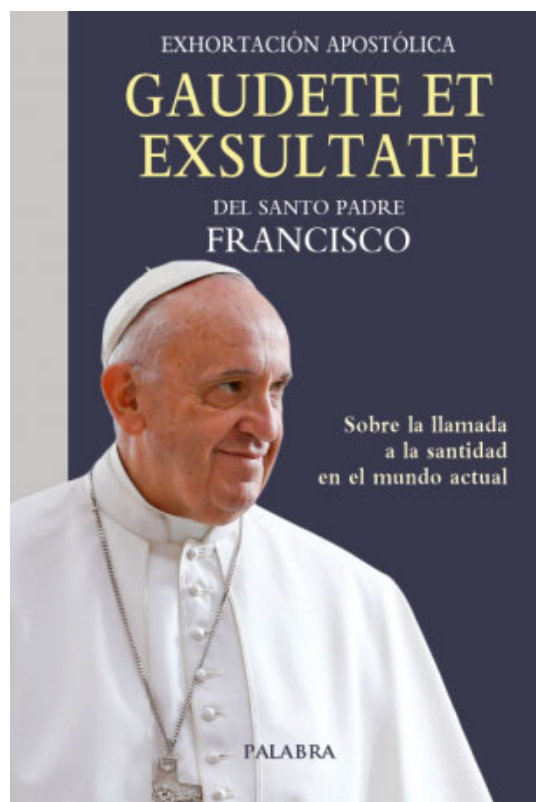
PARAULES DE VIDA

Gaudete et exsultate (I): La santedat és per a tots

Fa unes setmanes es va fer pública una nova exhortació apostòlica del papa Francesc titulada *Gaudete et exsultate* (*Alegreu-vos-en i celebren-ho*). De nou el tema de l'alegria cristiana està present en el títol d'un document del magisteri del papa Francesc. Això amaga un missatge que ja es va indicar en l'exhortació *Evangelii gaudium* (*La joia de l'Evangelí*): «L'alegria de l'Evangelí omple el cor i la vida sencera dels qui es troben amb Jesús... Amb Crist sempre neix i reneix l'alegria» (EG, núm. 1). Podem dir que en el pensament del Papa un cristianisme viscut sense alegria indica quelcom d'inautèntic.

En continuïtat amb el seu magisteri, el Papa ha publicat aquest nou document que ens porta a aprofundir encara més en aquesta intuïció: l'alegria cristiana és autèntica quan es viu com una vocació a la santedat. El Senyor, ens diu, «ho demana tot, i el que ofereix és la vertadera vida, la felicitat per a la qual vam ser creats. Ell ens vol sants i no espera que ens conformem amb una existència mediocre» (GE, núm. 1). Un cristià autèntic és aquell que troba l'alegria en viure la seua vida plenament com un camí de santedat. L'alegria és signe d'autenticitat cristiana i, per tant, de santedat.

Aquesta vocació no és per a uns pocs escollits. En l'Església hi ha molts signes de santedat que moltes vegades passen desapercebuts i no valorem. En *Gaudete et exsultate* afirma el papa Francesc: «No pensem solament en els ja beatificats o canonitzats. L'Esperit Sant vessa santedat per-

tot arreu, en el sant poble fidel de Déu» (GE, núm. 6). I més endavant concreta encara més aquesta idea: «M'agrada veure la santedat en el poble de Déu pacient: als pares que crien amb tant d'amor els seus fills, en eixos homes i dones que treba-

llen per portar el pa a la seua casa, en els malalts, en les religioses ancianes que segueixen somrient. En eixa constància per seguir endavant dia rere dia, veig la santedat de l'Església militant» (GE, núm. 7).

La vocació a la santedat és el camí de tot batejat. «Per a ser sants no és necessari ser bisbes, sacerdots, religioses o religiosos... Tots estem cridats a ser sants vivint amb amor i oferint el propi testimoniatge en les ocupacions de cada dia, allí on cadascú es troba» (GE, núm. 14). Tampoc és necessari realitzar accions extraordinàries: «Aquesta santedat a la qual el Senyor et crida anirà creixent amb xicotets gestos» (GE, núm. 16), mitjançant els quals ens anem unint cada dia més a Crist. Ni tan sols hem de pensar que la santedat exigeix al cristià una perfecció absoluta: «No tot el que diu un sant és plenament fidel a l'Evangelí, no tot el que fa és autèntic o perfecte. El que cal contemplar és el conjunt de la seua vida, el seu camí de santificació, eixa figura que reflecteix una mica de Jesucrist» (GE, núm. 22). No es tracta, per tant, que tota la vida d'un cristià sigui perfecta, sinó que en les nostres paraules i actituds es reflecteixi quelcom de Crist.

Que aquestes reflexions del primer capítol d'aquest document del papa Francesc ens porten a no considerar la santedat com quelcom inassolible i a no tenir por a viure l'aventura d'aquesta vocació comuna a tots els cristians.

† **Enrique Benavent Vidal**
Bisbe de Tortosa

APUNTS PER A L'ANÀLISI

LES RAONS DE CREURE

Un camí de plenitud (II)

En la nostra societat, es detecta una vertadera preocupació per la felicitat. El món ha deixat de ser concebut com un vall de llàgrimes i es concep com un espai per a realitzar-se i ser feliç. Pertot arreu es busca amb delit i fàcilment es detecten propostes de felicitat que, com objectes de consum, es posen a disposició del ciutadà.

Es comença a pensar que la vida humana pot ser, si bé limitada, una experiència agradable i feliç. En aquesta perspectiva, són significatives la reconciliació amb el propi cos, la reconciliació amb

els desigs més constitutius de la persona, la reconciliació amb l'entorn natural i amb els altres acceptant la seva diferència com una riquesa inèdita.

S'ha perdut ja fa temps la confiança en els freds sistemes ideològics de la raó que ja no fascinen i en les grans màquines polítiques i religioses per a les quals la individualitat ja no compta. Sembla que en el nostre present esmorteït només tenen futur les propostes i les actituds que respectin el misteri de la persona i que ajudin a ser feliç pels

innombrables camins de l'amistat, de la solidaritat i de l'amor.

Dins d'aquest batibull de propostes, cal anar, però, a pams. No crec en els paradisos artificials, per dir-ho a la manera de Charles Baudelaire. Tampoc en una felicitat que s'identifica amb l'evasió. Davant de tota mena de drogues, necessitem projectes que ens facin sentir lliures, que ens donin el gust per la vida, que ens encisin estimulants la lucidesa intel·lectual i la sensibilitat ètica.

Francesc Torralba, doctor en Teologia

PALABRAS DE VIDA

Gaudete et exsultate (I): La santidad es para todos

Hace unas semanas se hizo pública una nueva exhortación apostólica del papa Francisco titulada *Gaudete et exsultate* (*Alegraos y regocijaos*). De nuevo el tema de la alegría cristiana está presente en el título de un documento del magisterio del papa Francisco. Esto encierra un mensaje que ya se indicó en la exhortación *Evangelii gaudium* (*La alegría del Evangelio*): «La alegría del Evangelio llena el corazón y la vida entera de quienes se encuentran con Jesús... Con Cristo siempre nace y renace la alegría» (EG, n.º 1). Podemos decir que en el pensamiento del Papa un cristianismo vivido sin alegría encierra algo de inauténtico.

En continuidad con su magisterio, el Papa ha publicado este nuevo documento que nos lleva a profundizar todavía más en esta intuición: la alegría cristiana es auténtica cuando se vive como vocación a la santidad. El Señor, nos dice, «lo pide todo, y lo que ofrece es la verdadera vida, la felicidad para la que fuimos creados. Él nos quiere santos y no espera que nos conformemos con una existencia mediocre» (GE, n.º 1). Un cristiano auténtico es aquel que encuentra su alegría al vivir su vida plenamente como un camino de santidad. La alegría es signo de autenticidad cristiana y, por tanto, de santidad.

Esta vocación no es para unos pocos escogidos. En la Iglesia hay muchos signos de santidad que muchas veces pasan desapercibidos y no valoramos. En *Gaudete et exsultate* afirma el papa Francisco: «No pensemos sólo en los ya beatificados o canonizados. El Espíritu Santo derrama santidad por todas partes, en el santo pueblo fiel de Dios» (GE, n.º 6). Y más adelante concreta todavía más esta idea: «Me gusta ver la santidad en el pueblo de Dios paciente: a los padres que crían con tanto amor a sus hijos, en esos hombres y mujeres que trabajan para llevar el pan a su casa, en los enfermos, en las religiosas ancianas que siguen sonriendo. En esa constancia para seguir adelante día a día, veo la santidad de la Iglesia militante» (GE, n.º 7).

La vocación a la santidad es el camino de todo bautizado. «Para ser santos no es necesario ser obispos, sacerdotes, religiosas o religiosos... Todos estamos llamados a ser santos viviendo con amor y ofreciendo el propio testimonio en las ocupaciones de cada día, allí donde cada uno se encuentra» (GE, n.º 14). Tampoco es necesario realizar acciones extraordinarias: «Esta santidad a la que el Señor te llama irá creciendo con pequeños gestos» (GE, n.º 16), mediante los cuales nos vamos uniendo cada día más a Cristo. Ni siquiera hemos de pensar que la santidad exige al cristiano una perfección absoluta: «No todo lo que dice un santo es plenamente fiel al Evangelio, no todo lo que hace es auténtico o perfecto. Lo que hay que contemplar es el conjunto de su vida, su camino de santificación, esa figura que refleja algo de Jesucristo» (GE, n.º 22). No se trata, por tanto, de que toda la vida de un cristiano sea perfecta, sino de que en nuestras palabras y actitudes se refleje algo de Cristo.

Que estas reflexiones del primer capítulo de este documento del papa Francisco nos lleven a no considerar la santidad como algo inalcanzable y a no tener miedo a vivir la aventura de esta vocación común a todos los cristianos.

† Enrique Benavent Vidal
Obispo de Tortosa

Encuentro de la Adoración Nocturna Española de Cataluña a l'Ametlla de Mar

El sábado día 28 de abril nos reunimos los dirigentes de la Adoración Nocturna Española de Cataluña en l'Ametlla de Mar; fue reconfortante este encuentro anual por lo que significa de lectura de la Biblia y de adoración al Santísimo. Nos reunimos representantes de las diócesis de Barcelona, de Terrassa, de Lérida, de Vic i de Tortosa. Presidió el encuentro Gregorio Peña, profesor de instituto. Comenzamos con el rezo de Laudes en nuestra pequeña capilla, luego pasamos al salón parroquial en donde Gregorio comentó algunas ideas de su encuentro en Madrid y de la revista, *La Lámpara*, que comenzó a editar el fundador Luis de Trelles y Noguerol, abogado y político, de Lugo. Nos recordó la manera de hacer las vigiliat, de

dar espacio a la lectura de los salmos y de los textos formativos con las pausas y silencios de contemplación.

Pienso que todo ello no va a caer en saco roto, sino que producirá su fruto en nuestra diócesis. El día

16 de junio celebraremos la Vigilia de las Espigas; además tenemos la vigilia mensual. Esta asociación en nuestra diócesis tiene ya más de 130 años.

Mn. Antonio Bordás
Director espiritual

Confirmacions a Gandesa

El divendres 27 d'abril, festa de la Mare de Déu de Montserrat, la comunitat parroquial de Gandesa es va reunir a les

20 h per celebrar, festivament, el sagrament de la Confirmació en el que 14 joves, acompanyats dels seus pares i catequis-

tes, van rebre el do de l'Esperit Sant.

Va ser una festa important dintre de la Novena a la Mare de Déu de la Fontcalda que vam iniciar aquest dia. El Sr. Vicari general, Mn. José Luis Arín, va animar els confirmands a ser testimonis dintre de la societat donant raó del regal que han rebut.

Donem gràcies pel do de la Fe i preguem perquè els nostres joves vegin en nosaltres, homes i dones, que donem testimoni del do que hem rebut.

Mn. Jordi Centelles
Rector de la Parròquia de Gandesa

TWITTER DEL PAPA FRANCESC

@Pontifex: «Estem tots cridats a ser sants vivint amb amor i oferint el nostre testimoni en les ocupacions diàries» (14 d'abril).

@Pontifex: «L'Església és jove perquè l'Evangelí és com una limfa vital que el regenera contínuament» (15 d'abril).

@Pontifex: «Qui té cura dels infants està de part de Déu i venç la cultura d'un sol ús. Alliberem els infants de qualsevol forma d'explotació» (16 d'abril).

@Pontifex: «Déu ens demana poc i ens dona molt. Ens demana un cor obert per acollir-hi a Ell i als germans més dèbils» (17 d'abril).

Curs de lideratge sacerdotal per a la Nova Evangelització. Pastors 3.0

Era un dilluns, 15 d'octubre de 2017, quan una vintena de sacerdots de diferents diòcesis ens reuníem al convent de les Jerònimes, al peu del Tibidabo, per iniciar no sabíem ben bé encara el què, però que ens havien «venut» com un curs de lideratge sacerdotal per a fer front la Nova Evangelització de la que tothom en parla.

El dia 25 d'abril de 2018, festa de Sant Marc evangelista, al final del sí·sè mòdul d'aquest curs (que des d'aleshores hem fet a la Casa d'Exercicis dels Jesuïtes a Sarrià) tinc la sensació d'haver participat en quelcom històric que no tinc cap dubte que es convertirà en una gran oportunitat pastoral per a mi i per al meu ministeri sacerdotal, de la qual cosa espero que se'n beneficiïn tant les parròquies que estic servint com la diòcesi a la qual pertanyo. Només relatar-vos que, en aquests mòduls, tots hem

fet un procés que ha servit per conèixer el nostre jo personal i sacerdotal, els nostres talents i carismes per al lideratge, la importància i el repte de treballar en equip i com gestionar-los en els seus rols, el procés per a fer deixebles missioners, com elaborar una visió pastoral i fer-la operativa en un entorn canviant, a través de plans d'acció, objectius i processos, i com anar creant una nova cultura eclesial per tal de generar un canvi pastoral, passant d'una Església de manteniment a alguna Església missionera, tal com ens demana el Sant Pare.

Per als qui pensaven que això ha estat només un anar-se'n de vacances o fugir de l'estudi, val a dir que l'esforç i el treball han estat considerables (dos dies i mig cada mòdul, de 9 a 21 h i de 9 a 14 h), però ha valgut la pena i no me'n penedeixo. Estic profundament agraït al Senyor d'a-

questa experiència, per la gent que ha posat al meu costat en aquest procés, per la gent amb la qual l'he compartit i pels fruits que donarà tant en

la meua vida sacerdotal com pastoral. Només espero i desitjo que altres ho puguin aprofitar en properes edicions.

Mn. Jordi Salvadó

Festa del Perdó a la Terra Alta

Ja és tradició que l'1 de maig els nens i nenes que durant els mesos de maig i juny fan la Primera Comunió, ens trobem a Corbera per celebrar la Festa del Perdó.

Aquest any, 53 nens i nenes, acompanyats per 8 catequistes i els 4 mossens de l'Arxiprestat, ens hem trobat a les 10 del matí al Casal Municipal de Corbera d'Ebre: esmorzar, presentació, jocs i futbol fins a l'hora de dinar, en acabar més jocs i

a les 14.30 h cap a l'església de Corbera.

En l'església vam celebrar el sagrament del Perdó. Nervis, il·lusió i sobretot alegria de sentir-nos perdonats per Jesús.

La foto dona testimoni de què ens ho vam passar molt bé.

Gràcies als catequistes per la seva implicació!

Mn. Jordi Centelles Llop
Arxiprest de la Terra Alta

AGENDA

- ▶ **Dimarts 12**, Jesús, Casa Mare de la Consolació, a les 11 h, Missa de santa Maria Rosa Molas.
- ▶ **Dimecres 13**, Tortosa, Monestir de Santa Clara, a les 19 h, Missa de Sant Antoni.
- ▶ **Divendres 15**, Benicarló, Parròquia Sant Pere, a les 19.30 h, confirmacions.
- ▶ **Diumenge 17**, Vinaròs, Parròquia Santa Maria Magdalena, a les 11.30 h, confirmacions.
- ▶ **Del 17 al 22**, Desert de les Palmes, exercicis espirituals per a sacerdots.

LECTURES DE LA MISSA DIÀRIA I SANTORAL

11. ■ Dilluns (lit. hores: 2a setm.) [Fets 11,21b-26;13,1-3 / Sl 97 / Mt 5,1-12]. Sant Bernabé, apòstol company de Pau, nat a Xipre, on morí; sant Lleó III, papa (795-816); santa Adelaida o Alcía, verge cistercenca.

12. ■ Dimarts [1R 17,7-16 / Sl 4 / Mt 5,13-16]. □ *Tortosa*: Santa Maria Rosa Molas i Vallbé (1815-1876), rel. de Reus, fund. Gnes. MdD de la Consolació, a Tortosa (CMC, 1858). Sant Joan de Sahagún, prev. agustí; beata Iolanda (o Violant), rel. franciscana; sant Onofre (o Nofre), anacoreta.

13. □ Dimecres [1R 18,20-39 / Sl 15 / Mt 5,17-19]. Sant Antoni de Pàdua (†1231), prev. franciscà i doctor de l'Església, nat a Lisboa, patró del ram de la construcció; sant Fandila, prev.; sant Aventí, mr.; santa Aquil·lina, vg.

14. ■ Dijous [1R 18,41-46 / Sl 64 / Mt 5,20-26]. Sant Eliseu, profeta (s. IX aC); santa Digna, vg. i mr.

15. ■ Divendres [1R 19,9a.11-16 / Sl 26 / Mt 5,27-32]. Santa Maria Miquela del Santíssim Sagrament (Madrid, 1809 - València, 1865), vg. fund. adoratriu a Madrid (AESC, 1850); sant Bernat d'Aosta, prev.

(†1081), patró dels muntanyencs i els muntanyistes; santa Benilde, mr.; santa Germana Cousin, vg.

16. ■ Dissabte [1R 19,19-21 / Sl 15 / Mt 5,33-37]. Sant Quirze (o Quirc, Quiri o Quir) i la seva mare Julita, mrs. (s. IV); santa Ferriol, prev. i mr.; sant Ilpidi, mr.; santa Lutgarda, verge.

17. ■ Diumenge vinent, XI de durant l'any (lit. hores: 3a setm.) [Ez 17,22-24 / Sl 91 / 2C 5,6-10 / Mc 4,26-34]. Sant Gregori Barbarigo, bisbe de Bèrgam i de Pàdua (s. XVII); santa Emília Vialar, vg. fund. (1856); beat Pau Buralls, bisbe.

Diumenge X de durant l'any (B)

COMENTARI

No ens tanquem davant la misericòrdia de Déu!

El Gn 1:11 és un punt i a part essencial dins la Bíblia.

El 2n relat de la Creació planteja més la qüestió de l'origen del mal que el del món, amb veritats bàsiques de la fe expressades en llenguatge mito-poètic.

Malgrat la rebel·lió, el Senyor segueix preocupant-se per Adam i li pregunta amb amor: *On ets?*, on t'hi has posat? (Gn 3,9). Així el Creador li recorda el *jardí a Edèn* d'on l'havia posat al front.

Trencar amb Déu duu a trencar amb el próisme i per això Adam dona la culpa a la *dona que m'heu donat*.

La *serp* (símbol bíblic de l'enemic de Déu) és maleïda amb anunci de lluita: *Posaré enemistat entre el teu llinatge i el de la dona*; i sobretot amb promesa de victòria final d'*un del llinatge de la dona*: el Messies, el Fill de Déu, nascut d'una dona (Ga 4,4).

Poden ser «ministres» del Déu gloriós uns homes sense qualitats realment extraordinàries? Pau fa lectura profunda de l'experiència apostòlica: no mancarà la manifestació gloriosa de Déu! Vindrà al seu moment.

Ara cal lluitar. La Salvació és per a l'Apòstol el valor decisiu, sense que la dimensió històrica sigui negada o desconeguda; simplement és relativitzada.

Saber que, *quan es desfà la casa terrenal del nostre cos tenim al cel un altre edifici que és obra de Déu*, no porta a evadir-nos del món. Perquè *tant si vivim en el cos si n'emigrem, només ens delim per ser-li plaents*.

En l'acusació a Jesús d'estar posseït per *Beel-Zebul* el més greu és qui l'acusa: *els Mestres de la Llei*, responsables d'administrar la justícia, instruir el poble en la Llei i continuar el seu desenvolupament teòric.

El qui injuria l'Esperit Sant, Déu no el perdonarà mai: no perquè Déu no pugui o no vulgui perdonar, sinó perquè el pecador es tanca a la misericòrdia de Déu.

La blasfèmia contra l'Esperit Sant és el rebuig de l'oferta salvadora i perdonadora de Jesús.

L'Evangeli mostra el contrast entre els parents que *anaren per endur-se'l perquè deien que havia perdut el seny* i l'autèntica família de Jesús que ho és *tothom qui compleix la voluntat de Déu*. Ser del grup/família de Jesús és fruit de l'obediència a la voluntat de Déu coneguda per la fe en Jesucrist.

Mn. José Luis Arín

► Lectura del llibre del Gènesi (Gn 3,9-15)

Després que l'home hagué menjat el fruit de l'arbre, el Senyor-Déu el cridà i li digué: «On ets?» Ell li respongué: «He sentit que us passejàveu pel jardí i, com que vaig nu, he tingut por i m'he amagat.» Li digué el Senyor-Déu: «Qui t'ha fet saber que anaves nu? ¿És que has menjat del fruit de l'arbre que jo t'havia prohibit de menjar?» L'home li digué: «La dona que m'heu donat m'ha ofert el fruit d'aquell arbre, i n'he menjat.» El Senyor-Déu digué a la dona: «Per què ho has fet, això?» Ella li respongué: «És que la serp m'ha enganyat.» El Senyor-Déu digué a la serp: «Ja que has fet això, seràs la més maleïda de totes les bèsties i de tots els animals feréstecs. T'arrossegaràs sobre el ventre i menjaràs pols tota la vida. Faré que sigues enemics tu i la dona, i el teu llinatge i el d'ella. Ell t'atacarà al cap i tu l'atacaràs al taló.»

► Salm responsorial (129)

R. *Són del Senyor l'amor fidel i la redempció generosa.*

► Lectura de la segona carta de sant Pau als cristians de Corint (2Co 4,13-5,1)

Germans, l'Esclusiva diu: «Em sento ple de fe, i per això he parlat.» Nosaltres, doncs, que tenim el mateix Esperit de la fe, també ens sentim plens d'aquesta fe, i per això parlem, i sabem que aquell qui ressuscità Jesús, el Senyor, també ens ressuscitarà a nosaltres amb Jesús i ens portarà a la seva presència juntament amb vosaltres. Perquè tot això és ben bé vostre; així la gràcia de Déu, que es multiplica a mesura que s'estén a molta gent, farà que sigui desbordant l'acció de gràcies a la seva glòria. Per això no ens desanimem. És veritat que la vida d'homes que vivim per fora es va consumint, però la que vivim dins nostre es va renovant cada dia, perquè el pes lleuger del que ara sofrem, i que dura tan poc, va acumulant un pes incomparable de glòria que durarà sempre. I nosaltres no apuntem a això que veiem, sinó a allò que no veiem, perquè les coses que veiem passen, però les que no veiem duren per sempre. El nostre cos, que és la casa i el tabernacle de Déu a la terra, serà destruït, però sabem que tenim al cel un altre edifici, un temple que és obra de Déu, no fet de mà d'homes, etern.

► Lectura de l'evangeli segons sant Marc (Mc 3,20-35)

En aquell temps, Jesús entrà a casa amb els deixebles, i tornà a reunir-s'hi tanta gent que no els quedava temps ni de menjar. Quan els seus sentiren dir el que feia hi anaren per endur-se'l, perquè deien que havia perdut el seny. Per altra banda, els mestres de la Llei que havien vingut de Jerusalem deien que estava posseït per Beel-Zebul, i que treia els dimonis pel poder del rei dels dimonis. Jesús els cridà i els rebatia valent-se de paràboles. Els deia: «Com pot ser que Satanàs vulgui treure fora Satanàs? Si un reialme es divideix en faccions que lluiten les unes contra les altres no pot durar gaire temps. I si dins d'una família hi ha divisions, tampoc no pot durar. Igualment, si el regne de Satanàs s'ha dividit en faccions que lluiten entre elles ja no se sosté: no pot pas durar. A casa d'un guerrer valent ningú no pot penetrar-hi per prendre-li el que té sense encadenar-lo abans; només així li podrà saquejar la casa. Us ho dic amb tota veritat: Per més pecats que un home cometés i per més blasfèmies que proferís, Déu està disposat a perdonar-lo, però el qui injuria l'Esperit Sant, Déu no el perdonarà mai i sempre serà reu del seu pecat.» Jesús va fer aquesta afirmació perquè deien que tenia un esperit maligne. Després arribà la seva mare amb els seus familiars, i de fora estant el fan cridar. La gent que seia al voltant d'ell li diu: «La vostra mare i els vostres parents són aquí fora, que us volen veure.» Ell els respon: «Qui són la meua mare i els meus parents?» Llavors mirant els que seien tot al voltant, diu: «Aquests són la meua mare i els meus familiars: tothom qui compleix la voluntat de Déu és el meu parent, la meua parenta, la meua mare.»

► Lectura del libro del Génesis (Gén 3,9-15)

Cuando Adán comió del árbol, el Señor lo llamó y le dijo: «¿Dónde estás?». Él contestó: «Oí tu ruido en el jardín, me dio miedo, porque estaba desnudo, y me escondí». El Señor Dios le replicó: «¿Quién te informó de que estabas desnudo?, ¿es que has comido del árbol del que te prohibí comer?». Adán respondió: «La mujer que me diste como compañera me ofreció del fruto y comí». El Señor Dios dijo a la mujer: «¿Qué has hecho?». La mujer respondió: «La serpiente me sedujo y comí». El Señor Dios dijo a la serpiente: «Por haber hecho eso, maldita tú entre todo el ganado y todas las fieras del campo; te arrastrarás sobre el vientre y comerás polvo toda tu vida; pongo hostilidad entre ti y la mujer, entre tu descendencia y su descendencia; esta te aplastará la cabeza cuando tú la hieras en el talón.»

► Salmo responsorial (129)

R. *Del Señor viene la misericordia, la redención copiosa.*

► Lectura de la segunda carta del apóstol san Pablo a los Corintios (2Cor 4,13-5,1)

Hermanos: Teniendo el mismo espíritu de fe, según lo que está escrito: «Creí, por eso hablé», también nosotros creemos y por eso hablamos; sabiendo que quien resucitó al Señor Jesús también nos resucitará a nosotros con Jesús y nos presentará con vosotros ante él. Pues todo esto es para vuestro bien, a fin de que cuantos más reciban la gracia, mayor sea el agradecimiento, para gloria de Dios. Por eso, no nos acobardamos, sino que, aun cuando nuestro hombre exterior se vaya desmoronando, nuestro hombre interior se va renovando día a día. Pues la leve tribulación presente nos proporciona una inmensa e incalculable cara de gloria. Ya que no nos fijamos en lo que se ve, sino en lo que no se ve; en efecto, lo que se ve es transitorio; lo que no se ve es eterno. Porque sabemos que si se destruye esta nuestra morada terrena, tenemos un sólido edificio que viene de Dios, una morada que no ha sido construida por manos humanas, es eterna y está en los cielos.

► Lectura del santo Evangelio según san Marcos (Mc 3,20-35)

En aquel tiempo, Jesús llegó a casa con sus discípulos y de nuevo se juntó tanta gente que no los dejaban ni comer. Al enterarse su familia, vinieron a llevárselo, porque se decía que estaba fuera de sí. Y los escribas que habían bajado de Jerusalén decían: «Tiene dentro a Belzebú y expulsa a los demonios con el poder del jefe de los demonios.»

Él los invitó a acercarse y les hablaba en parábolas: «¿Cómo va a echar Satanás a Satanás? Un reino dividido internamente no puede subsistir; una familia dividida no puede subsistir. Si Satanás se rebela contra sí mismo, para hacerse la guerra, no puede subsistir, está perdido. Nadie puede meterse en casa de un hombre forzudo para arramblar con su ajuar, si primero no lo ata; entonces podrá arramblar con la casa.»

En verdad os digo, todo se les podrá perdonar a los hombres: los pecados y cualquier blasfemia que digan; pero el que blasfeme contra el Espíritu Santo no tendrá perdón jamás, cargará con su pecado para siempre». Se refería a los que decían que tenía dentro un espíritu inhumano.

Llegan su madre y sus hermanos y, desde fuera, lo mandaron llamar. La gente que tenía sentada alrededor le dice: «Mira, tu madre y tus hermanos y tus hermanas están fuera y te buscan». Él les pregunta: «¿Quiénes son mi madre y mis hermanos?». Y mirando a los que estaban sentados alrededor, dice: «Estos son mi madre y mis hermanos. El que haga la voluntad de Dios, ese es mi hermano y mi hermana y mi madre.»